

K O N G R E S
I **N** **N** **O** **W** **A** **C** **Y** **J** **N** **E** **J**
G O S P O D A R K I

*II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI
6-7 CZERWCA 2011, WARSZAWA
REKOMENDACJE I WSKAŹNIKI*

II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

Warszawa, Centrum Nauki Kopernik
6 – 7 czerwca 2011 r.

II Kongres Innowacyjnej Gospodarki

Pod Honorowym Patronatem
Prezydenta RP Bronisława Komorowskiego

Komitet Honorowy

- Marek Belka – Prezes Narodowego Banku Polskiego
- Michał Boni – Minister, Członek Rady Ministrów
- Olgierd Dziekoński – Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezydenta
- Cezary Grabarczyk – Minister Infrastruktury
- Michał Kleiber – Prezes Polskiej Akademii Nauk
- Waldemar Pawlak – Wicepremier, Minister Gospodarki
- Maciej Witucki – Prezes Zarządu Telekomunikacji Polskiej SA

II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

Warszawa, Centrum Nauki Kopernik
6 – 7 czerwca 2011 r.

Rada Programowa

- Alicja Adamczak – Prezes Urzędu Patentowego RP
- Andrzej Arendarski – Prezes Krajowej Izby Gospodarczej
- Rafał Dutkiewicz – Prezydent Miasta Wrocławia
- Krzysztof Kurzydłowski – Dyrektor Narodowego Centrum Badań i Rozwoju
- Bożena Lublińska-Kasprzak – Prezes Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości
- Bogdan Marciniak – Prezes Fundacji Uniwersytetu Adama Mickiewicza
- Andrzej S. Nowak – Prezes Rady Polskich Inżynierów w Ameryce Północnej
- Tomasz Nowakowski – Dyrektor Wykonawczy Grupy TP ds. Korporacyjnych
- Witold Orłowski – Główny Doradca Ekonomiczny PwC Polska
- Krzysztof Pietraszkiewicz – Prezes Związku Banków Polskich
- Krzysztof Rybiński – Rektor Uczelni Vistula
- Paweł Samecki – Doradca Prezesa Narodowego Banku Polskiego

II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

Warszawa, Centrum Nauki Kopernik
6 – 7 czerwca 2011 r.

- Jan Szomburg – Prezes Instytutu Badań nad Gospodarką Rynkową
- Łukasz Turski – Przewodniczący Rady Programowej Centrum Nauki Kopernik
- Artur Waliszewski – Dyrektor Google Polska
- Jerzy Zwoździak – Przewodniczący Komitetu Współpracy Biznesu i Nauki KIG
- Maciej Żylicz – Doradca Prezydenta RP, Prezes Fundacji na rzecz Nauki Polskiej

II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

Warszawa, Centrum Nauki Kopernik
6 – 7 czerwca 2011 r.

Innowacyjna gospodarka jest celem, do którego musi zmierzać Polska, jeśli chce aspirować do roli nowoczesnego i konkurencyjnego państwa. Tymczasem w zakresie innowacyjności plasujemy się dramatycznie nisko. Opublikowany w lutym 2011r. indeks innowacyjności przedsiębiorstw w UE pokazuje, że pozycja Polski jest znacznie niższa od średniej dla 27 państw Unii. W oparciu o 25 wskaźników innowacyjności, nasz kraj jest klasyfikowany w grupie „umiarkowanych innowatorów” – czyli państw z wynikiem od 10 do 50% poniżej średniej dla UE. Niepokojący jest również spadek udziału firm innowacyjnych w ogólnej liczbie firm przemysłowych.

Trzeba powiedzieć wyraźnie: wzrost poziomu innowacyjności polskiej gospodarki jest nie tylko warunkiem koniecznym tego, aby Polska skracając dystans w stosunku do bardziej rozwiniętych gospodarek, jest niezbędny również do utrzymania obecnej pozycji. Bez podjęcia natychmiastowych działań, zmierzających do pobudzenia innowacyjności, polska gospodarka będzie tracić na znaczeniu w skali regionalnej, europejskiej i globalnej.

II Kongres Innowacyjnej Gospodarki stał się okazją do głębokiej refleksji przedstawicieli świata nauki, administracji publicznej oraz gospodarki nad przyczynami niskiego stopnia innowacyjności krajowej gospodarki. Dyskusje prowadzone w ramach Kongresu pozwoliły wskazać najważniejsze bariery hamujące rozwój innowacyjności oraz zdefiniować działania korekcyjne, których podjęcie pozwoli je przezwyciężyć.

Podstawę niniejszych rekomendacji stanowi przygotowane przez zespół pod kierownictwem Prof. dr hab. Krzysztofa Rybińskiego, Rektora Uczelni Vistula, opracowanie „Go Global! Raport o Innowacyjności Polskiej Gospodarki”, które było podstawowym tekstem dyskutowanym w czasie obrad II Kongresu Innowacyjnej Gospodarki.

Bariera 1: zbyt niskie nakłady na badania i rozwój

Polska zajmuje jedno z ostatnich miejsc w Unii Europejskiej pod względem nakładów na badania i rozwój, innowacyjności rodzimej produkcji, oraz udziału obrotu zaawansowanymi technologiami w eksporcie. Niewystarczające nakłady na B+R skutkują m.in. niską liczbą patentów. Skala działalności patentowej jest uzależniona od wielkości nakładów na badania i rozwój, którą ekonomiści określają jako *GERD* (ang. *Gross Expenditure on Research & Development*). Porównanie liczby udzielonych patentów z poziomem *GERD* pozwala ocenić rzeczywiste proporcje aktywności wynalazczej i znaczenie patentów w gospodarce. W 2008 roku, na 1 milion dolarów *GERD* przypadało w Polsce 0,7 udzielonych patentów i była to liczba odpowiadająca aktywności patentowej w Niemczech i Stanach Zjednoczonych. Gospodarki Wielkiej Brytanii i Francji okazały się mniej "produktywne", generując tylko 0,4 patentów na każdy milion nakładów na badania i rozwój. Na tle większości

rozwinętych ekonomii, polskie procesy patentowania wypadają relatywnie dobrze. Polscy naukowcy potrafią więc przekuć nakłady finansowe w patenty. Cóż z tego, skoro patenty biorą się z wynalazków, a te z kolei wymagają nakładów finansowych. Koło się zamyka.

Bariera 1 – kluczowe zagadnienia:

- System zachęt dla przedsiębiorców, skłaniających do zwiększenia nakładów na badania
- Odpowiednie wykorzystanie instrumentów podatkowych: przykład holenderskiego „Innovative Box”
- Wzrost nakładów na B+R ze strony przedsiębiorców
- Wykształcenie pracowników badawczych

→ Działanie

Działaniem priorytetowym jest zapewnienie dopływu innowacyjnych rozwiązań do gospodarki. Ich źródłem mogą być zarówno rozwiązania wypracowane przez przedsiębiorców, jak i przez instytucje badawcze. Do zwiększenia skali współpracy pomiędzy biznesem a nauką, konieczny jest wzrost nakładów na B+R, przede wszystkim ze strony przedsiębiorstw. Należy także kształcić pracowników

badawczych, otwartych na problemy firm i gotowych do podjęcia pracy w przedsiębiorstwach. Rolą państwa jest stworzenie systemu zachęt dla firm, opartego na instrumentach podatkowych, skłaniającego do zwiększania nakładów na badania oraz do zatrudniania pracowników naukowych. Za przykład tego rodzaju proinnowacyjnego rozwiązania służyć może ulga podatkowa *Innovative Box*, funkcjonująca w Holandii. Obejmuje ona tę część zysków przedsiębiorstwa, która jest generowana dzięki sprzedaży rozwiązań opartych o efektywnie wdrożone innowacje. Środki publiczne przekazywane na prace badawczo-rozwojowe powinny być kierowane przede wszystkim do konsorcjów, złożonych z jednostek badawczych i przedsiębiorstw zainteresowanych nie tylko prowadzeniem prac badawczych, ale i wdrożeniem ich wyników.

Bariera 2: brak porozumienia między nauką a biznesem

Świat nauki i biznesu w Polsce nadal mają ze sobą niewiele wspólnego.

Rzadkie są przypadki łączenia pracy naukowej i działalności biznesowej. Naukowcom brakuje informacji o problemach firm, które można byłoby rozwiązać z udziałem instytucji badawczych. Te z kolei nie stosują w swojej pracy modeli biznesowych i często nie potrafią dostosować się do realiów biznesu. Obie strony nie potrafią przewyciężyć różnic w stawianych sobie celach i zasadach funkcjonowania. Rozbieżność pomiędzy pożądanymi a otrzymywanymi ofertami współpracy jest ogromna. Przedsiębiorcy, zapytani o najczęściej otrzymywane przez przedsiębiorców oferty od przedstawicieli nauki wymieniają prośby o dotacje (sponsoring) oraz zaproszenia do udziału w konferencjach i sympozjach. Dodatkowo, uczelnie zwracają się z prośbami dotyczącymi umożliwienia odbycia staży, czy też praktyk przez swoich studentów. Tymczasem przedsiębiorcy oczekują ofert współpracy w zakresie nowych technologii i doradztwa w ich wdrażaniu.

Problemem jest również niedostateczny dostęp do badań prowadzonych w różnych ośrodkach badawczych.

Zdaniem przedsiębiorców, w Polsce brakuje instrumentów podatkowych, które zachęcałyby ich do wykorzystywania badań.

Bariera 2 – kluczowe zagadnienia:

- *Parki technologiczne jako obszary tworzenia „dobrych praktyk” współpracy pomiędzy nauką a biznesem*
- *Case study: Poznański Park Naukowo-Technologiczny*

→ Działanie

Wobec braku silnych przedsiębiorstw, zdolnych do stworzenia i utrzymania własnych ośrodków B+R (w krajach OECD często decydują o polityce naukowo-technicznej państwa) należy przygotować system rozwiązań prawno-ekonomicznych, wspomagających transfer technologii i komercjalizację badań. W krajach rozwiniętych rolę takiego efektywnego pośrednika najlepiej odgrywają parki naukowo-technologiczne, na terenie których zlokalizowane są zarówno centra innowacji, inkubatory przedsiębiorczości, inkubatory technologii, centra transferu technologii, jak i przedsiębiorstwa innowacyjne typu spin-off, czy start-up wyłonione z sektora nauki.

Dobrze zorganizowany park naukowo-technologiczny, ściśle związany z sektorem nauki, to najefektywniejszy sposób transferu wiedzy do małych i średnich przedsiębiorstw.

Wzorem może być Poznański Park Naukowo-Technologiczny (PPNT), najstarszy Park w Polsce, który wytworzył większość elementów zapewniających wielostronne wspomaganie procesu transferu wiedzy. Opracowanie technologii i przygotowanie do wdrożenia rozwiązania w przemyśle powinno odbywać się w inkubatorach nowych technologii, wspierających rozwój małych, proinnowacyjnych przedsiębiorstw. Funkcjonując w parkach technologicznych, mogą one następnie transferować technologie do parków przemysłowych, bezpośrednio do przemysłu albo tworzyć nowe rodzaje przemysłu. Dolina Krzemowa jest tego najlepszym przykładem. Taką rolę mają spełniać budowane w PPNT Inkubatory Wysokich Technologii, finansowane z Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka: „Materiały i Biomateriały” oraz „Technologie Informacyjne i Komunikacyjne”. Można

przypuszczać, że zapewnią one wysokie zapotrzebowanie rynku na innowacje w obszarze technologii.

Takie modelowe rozwiązanie relacji nauka-innowacje daje szansę na zatrzymanie w kraju najwybitniejszych przedstawicieli młodej generacji twórców, realizujących swoje wielkie ambicje zarówno w nauce, jak i w biznesie typu high-tech. Jest to również ilustracja bardzo dużych możliwości transferu i komercjalizacji wiedzy (technologii), pochodzącej z polskiego sektora nauki.

Bariera 3: brak innowacji w administracji

Rozwój innowacyjnej gospodarki jest utrudniony przez zbyt mały zakres stosowania nowych technologii w administracji publicznej. Ogranicza to wprowadzanie zmian organizacyjnych i nowych umiejętności do służb publicznych, dzięki którym jakość świadczonych przez nie usług mogłaby ulec znacznej poprawie.

Powolny rozwój nowych technologii w służbie publicznej ogranicza rozwój innowacyjnych firm stosujących

zaawansowane technologie i oferujących innowacyjne usługi. W Polsce jest zdecydowanie za mało przedsiębiorstw stosujących nowe technologie i usługi oparte na wiedzy. Według danych Eurostatu, w 2007 roku mieliśmy ich jedynie 19 590. Dla porównania, na Słowacji, którą zamieszkuje siedem razy mniej ludzi niż Polskę, funkcjonowało w tym czasie ponad 40 tysięcy tego typu przedsiębiorstw, a w niemal cztery razy mniejszej Republice Czeskiej – ponad 33 tysiące.

Bariera 3 – kluczowe zagadnienia:

- *Budowa mechanizmów wzmacniających zaufanie pomiędzy państwem a obywatelem*
- *Budowanie kultury współpracy i wspólnego dążenia do celu*

→ Działanie

Jednym z podstawowych zadań do wykonania w najbliższych latach musi być ograniczenie biurokracji oraz wzrost kompetencji pracowników administracji publicznej. Konieczne jest wypracowanie mechanizmów, które pozwolą osobom przedsiębiorczym, z pomysłami, realizować swoje projekty bez zbędnego formalizmu. Zamiast szeregu zakazów i nakazów, często

niewynikających z przepisów prawa, ale z urzędniczej interpretacji, naczelnymi zasadami powinny być wzajemne zaufanie pomiędzy państwem a obywatelem. Trzeba bezwzględnie kontynuować tworzenie administracji funkcjonującej na podstawie oświadczenia obywatela, a tylko w wyjątkowych przypadkach wymagać od niego urzędowego zaświadczenia. Administracja budowana na podejrzliwości wobec petenta nie ma racji bytu w społeczeństwie obywatelskim i nie służy rozwojowi gospodarczemu.

Bariera 4: brak liderów

Niski stopień innowacyjności jest także skutkiem systemu wspierania przedsiębiorstw, który niedostatecznie sprzyja powstawaniu dużych korporacji. W Polsce wielkie firmy wciąż darzy się nieufnością.

Deficyt dużych przedsiębiorstw oznacza, że w wielu dziedzinach rynku brakuje lidera, inwestującego w badania i rozwój. Brakuje również rozpoznawalnych na świecie marek, które mogłyby korzystnie wpływać

na wizerunek polskiej gospodarki w makroskali.

Bariera 4 – kluczowe zagadnienia:

- *Dostrzeżenie roli korporacji jako potencjalnego lidera Innowacji*
- *Włączenie dużych firm do programów wspierania przedsiębiorczości*

→ Działanie

W tworzeniu innowacji ważna rola przypada tzw. „okrętom flagowym”, czyli dużym korporacjom, inwestującym w rozwój. Polityka państwa powinna ułatwiać powstawanie tego typu przedsiębiorstw. Konieczna jest zmiana nastawienia państwa do dużych korporacji polegająca m.in. na uwzględnianiu dużych firm w programach wspierania przedsiębiorczości.

Bariera 5: nieskuteczny system edukacji

Wadliwy system edukacji jest kolejną barierą dla rozwoju innowacji w Polsce. Brakuje systemu kształcenia ukierunkowanego na rozwój takich cech, jak kreatywność, zdolność do wspólnego działania, akceptowanie rozsądnego poziomu ryzyka i przedsiębiorczość.

Jeszcze kilkanaście lat temu głównym zarzutem, który stawiano programom nauczania, było ich nadmierne przeładowanie wiedzą teoretyczną. Uczniowie w niewielkim stopniu mogli wykorzystać zdobytą wiedzę w życiu zawodowym. Dziś ten zarzut nieco się zdezaktualizował. Uczniowie skupiają się przede wszystkim na zdobywaniu umiejętności, które służą do rozwiązania jednego z wielu testów, czekających na nich na każdym szczeblu edukacji. Uczą się więc, jak trafić w klucz odpowiedzi i w jaki sposób interpretować pytania w teście wielokrotnego wyboru.

Bariera 5 – kluczowe zagadnienia:

- *Zasadnicza rola systemu edukacji wszystkich szczebli w budowaniu zaufania i kapitału społecznego*
- *Kapitał społeczny jako warunek skutecznej Innowacji*
- *Zmiany w kształceniu technicznym i inżynierskim*

→ Działanie

Edukacja w Polsce, na wszystkich szczeblach, wymaga starannego przeglądu, zarówno pod kątem metod kształcenia, treści merytorycznych, jak też sposobów weryfikacji zdobytej wiedzy. Cel, jakim jest zapewnienie

szerokiego dostępu do edukacji na wszystkich jej poziomach, nie powinien kolidować z koniecznością podnoszenia poziomu nauczania, wprowadzania nowych metod, czy dbania o możliwość rozwoju najzdolniejszej młodzieży. Należy podjąć prace przygotowujące oświatę do przeprowadzenia zmian w systemie edukacji. Wzorem mogą być, po krytycznej ocenie, zmiany zachodzące w światowej edukacji (w szczególności w krajach obrzeża Pacyfiku), wywołane rozwojem nowoczesnych technologii. W procesie tym należy śmieiej niż obecnie sięgać po współpracę z uczelniami w krajach Azji, a także rozszerzyć wymianę zarówno studentów, jak i kadry, z uczelniami naszych tradycyjnych partnerów, przede wszystkim z USA.

Polska szkoła powinna uczyć myślenia i kreatywności wszystkich uczniów. Nie wystarczy skupiać się na pracy z najzdolniejszymi. We współczesnym świecie liczy się odpowiednie przygotowanie świata nauki, przemysłu czy usług do „wchłonięcia” odkryć, wynalazków i sukcesów. A to jest możliwe w tych społeczeństwach, w których – jak w krajach

II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

Warszawa, Centrum Nauki Kopernik
6 – 7 czerwca 2011 r.

skandynawskich – istnieje wysoki poziom kapitału społecznego: współpracy, zaufania, otwartej komunikacji. Nieprzypadkowo w tych właśnie krajach poziom wdrażania innowacji jest szczególnie wysoki. To przede wszystkim deficyt kapitału społecznego blokuje innowacyjność w Polsce. Szkoła, w której zbyt silny nacisk kładzie się na rywalizację i indywidualny sukces, a zbyt słaby na współdziałanie, w żaden sposób nie przyczynia się do budowania w Polsce solidnego kapitału społecznego.

Jeśli chcemy zbudować w Polsce społeczeństwo informacyjne, odnajdujące się we współczesnym świecie, musimy uczyć kreatywności, kształtować osobowości pozbawione kompleksów, potrafiące współpracować i jednocześnie konkurować. Kształcenie musi stać się otwarte, a w przypadku uczniów ostatnich klas szkoły średniej i studentów – międzynarodowe. Poznanie innych kultur, języków, standardów, otwiera pokłady własnej kreatywności oraz wzmacnia poczucie

własnej wartości. Warto wykorzystać niektóre doświadczenia amerykańskie i usprawnić proces nauczania, zwłaszcza w naukach technicznych. Można to osiągnąć takimi środkami, jak m.in. nacisk na systematyczną pracę, zaliczanie przedmiotów, a nie semestrów, egzaminy tylko pisemne i bez sesji poprawkowych, czy wreszcie anonimowa ocena wykładowców przez studentów.

W systemie edukacji specjalna rola powinna przypaść kształceniu innowatorów. Wymaga ono zmiany postaw i opracowania sposobów przekazywania wiedzy z dziedziny inżynierii wynalazczości. Takie kształcenie wymaga również stwarzania odpowiednich warunków sprzyjających rozwojowi umiejętności myślenia twórczego. W tradycyjnych uczelniach jest to trudne do osiągnięcia. Istnieją jednak doświadczenia, wypracowane chociażby na George Mason University w USA, które można z powodzeniem zaadaptować w Polsce (przykład Politechniki Świętokrzyskiej).

II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

Warszawa, Centrum Nauki Kopernik
6 – 7 czerwca 2011 r.

Efekty wszystkich działań proinnowacyjnych powinny być ściśle monitorowane. Krajowa Izba Gospodarcza opracowała, (modyfikując nieco i uzupełniając wskaźniki stosowane dla oceny innowacji w UE) listę wskaźników pomocnych dla śledzenia transformacji polskiej gospodarki w kierunku innowacyjności.

Obszar	Zakres	Proponowany wskaźnik	2010	Źródło
Czynniki determinujące działania innowacyjne	Zasoby ludzkie	Liczba nowych doktorantów	35 671	GUS
		Liczba pracowników naukowych i R&D	102 tys. etatów	GUS
		Procent populacji z wyższym wykształceniem	20 %	OECD
	System badań	Liczba naukowych publikacji międzynarodowych	186 na 1 mln mieszkańców	IUS 2010
		Odsetek publikacji wśród publikacji naukowych najczęściej cytowanych na świecie (top 10%)	0,04 % wszystkich publikacji naukowych w kraju	IUS 2010
	System finansowania	Wydatki publiczne na R&D	0,41 % PKB	IUS 2010
		Poziom finansowania kapitałem prywatnym	0,18 % PKB	IUS 2010
Aktywność przedsiębiorstw	Inwestowanie	Inwestycje Venture Capital	0,043 % PKB	IUS 2010
	Powiązania i współpraca	Liczba innowacyjnych przedsiębiorstw współpracujących innym przedsiębiorstwem	6,4 % wszystkich przedsiębiorstw	IUS 2010
	Własność intelektualna	Liczba patentów	1387	GUS
Rezultaty wyjściowe	Innowatorzy	Liczba firm wprowadzających innowacje produktowe lub procesowe	17,55 % wszystkich przedsiębiorstw	IUS 2010
		Liczba polskich firm obecnych na rynkach zagranicznych	89 % wszystkich przedsiębiorstw	Invest in Poland
		Udział w eksporcie produktów z branż medium i high tech	51,06 % całego eksportu	IUS 2010
	Efekty gospodarcze	Zatrudnienie w przedsiębiorstwach z branż medium i high tech	8,87 % całkowitego zatrudnienia	IUS 2010
		Udział przychodów ze sprzedaży produktów z branż medium i high tech w przychodach przedsiębiorstw ogółem	10,6 % przychodów przedsiębiorstw ogółem	GUS

Tabela 1. Wskaźniki do oceny stopnia innowacyjności polskiej gospodarki

Pokonywanie barier hamujących innowacyjność jest niezbędne dla rozwoju Polski. Ważne jest także stworzenie klimatu dla postaw innowacyjnych i stworzenie popytu na innowacje po stronie władz publicznych, np. poprzez system zamówień publicznych preferujący rozwiązania innowacyjne, czy też rozwój e-administracji.

Krajowa Izba Gospodarcza rekomenduje podjęcie działań, które doprowadzą do rewolucyjnej zmiany modelu polskiej gospodarki na innowacyjny, doprowadzając do poprawy poziomu oraz jakości życia polskiego społeczeństwa. Do osiągnięcia tych celów konieczne jest przede wszystkim:

- **Zachęcenie przedsiębiorców do zwiększenia nakładów na B+R** – zadaniem państwa jest nie tylko bezpośrednio finansowanie prac badawczo-rozwojowych. Rolą państwa jest także kreowanie otoczenia, w którym warto inwestować kapitał prywatny w badania i rozwój, oraz wytworzenie mechanizmów kreujących świadomość pro-innowacyjną.
- **Zmiana percepcji ze wskaźnikowej na produktową** – przedsiębiorca współpracujący z jednostkami badawczymi lub korzystający z pieniędzy publicznych jest rozliczany w większości przypadków z osiągniętych wskaźników, a nie wytworzenia nowego produktu, usługi czy rozwiązania. Jest to system antymotywacyjny i antyrozwojowy.
- **Wspieranie budowania relacji pomiędzy światem biznesu i światem nauki** – przedsiębiorcom i naukowcom potrzeba odpowiedniej przestrzeni i stymulującego otoczenia, zwłaszcza na poziomie lokalnym i regionalnym. Prawne i podatkowe ułatwienia dla działalności klastrów, parków naukowo-technologicznych, inkubatorów wystarczą, aby ludzie biznesu i nauki zaczęli się ze sobą komunikować szybciej i bardziej efektywnie. Należy również rozbudzać inicjatywę ludzi nauki, tak, żeby nie czekali biernie na zlecenie wykonania usługi badawczej, lecz sami starali się szukać możliwości biznesowych i tworzyć nowe usługi rynkowe. Uczelnia to też biznes – może powinna zarabiać nie tylko na usługach edukacyjnych!

- ➔ **Tworzenie i rozwój e-administracji** – zmiany w tym zakresie następują zbyt wolno. Brak pełnej harmonizacji działań technicznych oraz prawno-legislacyjnych powoduje, że przedsiębiorca nie jest w stanie korzystać z dostępnych rozwiązań w sposób pełny i płynny. Rozwój e-administracji powinien być powiązany z poszerzeniem katalogu usług, dzięki powszechnej informatyzacji. Patologicznym przykładem jest casus „podpisu elektronicznego”, gdzie działania rządu i parlamentu są rozbieżne. W rezultacie ważniejsza staje się liczba wydanych podpisów, a nie potencjalnych usług, które dzięki nim mogą być realizowane. Warto, aby w strukturach rządu RP powstał jeden ośrodek wyposażony w odpowiednie prerogatywy do realizacji działań proinnowacyjnych.
- ➔ **Walka z rzeczywistym zagrożeniem biurokratycznym** – biurokracja jest od wielu lat poważnym problemem ograniczającym rozwój innowacyjnej gospodarki. Nie ulega wątpliwości, że system dystrybucji finansów publicznych musi być kontrolowany. Nie może być on jednak pożywką i pretekstem dla etatyzacji, dążeń do „nadpłynności regulacyjnej państwa”, braku logiki, sprzeczności działań i dowolności interpretacji. Wsparcie przedsiębiorców ze środków unijnych w kolejnej perspektywie finansowej (2014 – 2020) powinno ulec modyfikacji na rzecz totalnego „odbiurokratyzowania”. System kontroli, zwłaszcza inwestycji i działań finansowanych ze środków UE, stanowi obecnie byt, którego rola i miejsce jest odmienna od założonej. Jest on represyjny, pozbawiony wątku edukacyjnego, czy też uświadamiającego. W konsekwencji przedsiębiorca, zamiast na rozwijaniu biznesu, musi skupić się na tworzeniu dokumentów i budowie systemu zabezpieczającego go przed potencjalną kontrolą. Ogromnym „beneficjentem” biurokracji jest niewątpliwie przemysł przetwórstwa papierniczego. Ilość tworzonych dokumentów, zawsze w wersji papierowej, bez możliwości wykorzystania tzw. dokumentów elektronicznych, jest kompletnie niezrozumiała. Ponadto, z naszych doświadczeń wynika, że otoczenie biurokratyczne związane ze środkami z UE w ramach tego samego programu (np. EFS) jest w Polsce o wiele większe niż w innych krajach UE. Bariery są często wytworem rodzimych urzędników.

II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

Warszawa, Centrum Nauki Kopernik
6 – 7 czerwca 2011 r.

- ➔ **STOP dla ogromnej powszechności wydatkowania publicznych pieniędzy na analizy, case study** – należy skupić się na istotnych opracowaniach związanych z oceną skutków wdrożeń i realizacji. Premiujemy wdrożenia!
- ➔ **Diametralna zmiana roli państwa we wdrażaniu innowacyjnej gospodarki** – urzędnik, czyli osoba pozbawiona zdolności do jakiegokolwiek ryzyka biznesowego, nie może być liderem zmian, kreatorem nowych innowacyjnych rozwiązań, arbitrem, czy decydem. Konieczne jest minimalizowanie ingerencji aparatu państwowego w system gospodarczy. Ingerencję powinno zastępować deregulacja i znoszenie barier administracyjnych. Zwiększanie liczby urzędników przy powszechności systemów i rejestrów informatycznych budzi niepokój.
- ➔ **Odblokowanie systemu sądownictwa** – kilkuletnie oczekiwanie na wyroki, niespójność oraz brak harmonizacji prawa krajowego i wspólnotowego, tworząca się dopiero palestra w zakresie nowoczesnej gospodarki – to wszystko blokuje oczekiwaną płynność decyzyjną.
- ➔ **Dostrzeżenie roli „okrętów flagowych”** – liderzy biznesu powinni być prekursorami nowych technologii i nowych rozwiązań. Aby jednak mogli taką funkcję pełnić, muszą cieszyć się zaufaniem państwa i społeczeństwa. Żaden podmiot gospodarczy nie będzie prowadził inwestycji, na których wykorzystanie, po ich zakończeniu, może nie mieć wpływu.
- ➔ **Zdefiniowanie priorytetów dla polskiej szkoły** – nowoczesne społeczeństwo i globalny rynek wymagają kształcenia, które wyzbywa z kompleksów, umacnia wiarę w swoje możliwości, uczy wzajemnego zaufania i pracy w zespole. Nie powinno się uczyć „Prawa Ohma”, ale raczej tego, jak „Prawo Ohma” zastosować w gospodarce, czyli jak na nim zarobić.

II KONGRES INNOWACYJNEJ GOSPODARKI

Warszawa, Centrum Nauki Kopernik
6 – 7 czerwca 2011 r.

Krajowa Izba Gospodarcza oczekuje, że przedstawione wnioski, diagnozy i rekomendacje stworzone wspólnie przez przedstawicieli nauki, biznesu i drobnych przedsiębiorców w sposób praktyczny wesprą działania organów naszego państwa w przełamywaniu barier hamujących proces budowy innowacyjnej gospodarki.

